

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXI | číslo 2 | neděle 1. března 2020

Obsah čísla

Co je lectio divina

Lectio divina na každý den

Čtení Písma jako rozhovor

Zkušenost z čtení Písma

Mariánský sloup – úvaha

Přehled farních zpráv

Víkendový kurz Filip

Postní inspirace

Pomáháme kněžím

Pozdrav rodné farnosti

Rozhovor s Loudalkou

Proběhla Tomácká zábava

Pletení obvazů v roce 2019

Víkend ve znamení zpěvu

Ze života Tomíků

Charita informuje

Najdi 10 rozdílů

Co by měl znamenat půst

V souvislosti s postní dobou a půstem jsem se rozpomněl na vzácnou malou rodinnou památku, kterou jsem před lety uložil do prázdné komory. Jak čas plynul, přibývalo v ní spousta nepotřebných, zbytečných a překážejících věcí, až se časem komora zaplnila celá. Jednou jsem chtěl udělat radost sobě a blízkým v rodině a tuto památku jim ukázat, ale bohužel to nebylo kvůli přeplněnosti místnosti možné. Nejdříve jsem musel obětovat svůj volný čas a nemalé úsilí, vyházet všechno nepotřebné a zbytečné, abych ji našel a dal jí pevné místo, které jí právem náleží. A to vše proto, abych ji měl vždy na dosah a mohla tak dělat radost mně a mým blízkým.

Okolní svět nás zahlcuje vším možným, nejrůznějším balastem, který nám zakrývá to, co je v životě opravdu podstatné. Pod nánosem věcí nepodstatných ztrácíme ze zřetele věci pro náš život důležité. Zahlučujeme se věcmi z velké části zbytečnými, které vzápětí odkládáme. Bohužel tento trend se vkrádá i do mezilidských vztahů. Zapomínáme na přátele a navazujeme vztahy s lidmi, kteří se nám zdají společensky atraktivnější. Nevážíme si věcí ani vztahů. Společnost dnes klade důraz na věci materiální, které nám určují místo na společenském žebříčku. Na okraji zájmu se ocitly věci duchovní jako nepotřebné a zastaralé. Jsme pohodlní přemýšlet o dění, posuzovat je z hlediska pravdy, morálky a svědomí.

Tudy cesta nevede. Je nutné vrátit se k pravé podstatě lidského bytí, tak jak nám káže zkušenost předků, ke které patří oduševnělost ruku v ruce se skromností, střídmostí a pokorou. Pravý půst má očistný charakter. Zbavuje nás nadbytky, všeho nepotřebného a zbytečného, a dává v našich srdcích a v našem životě radost, blízkost a pevné místo Tomu, které mu právem náleží. Skrze opravdový půst dáváme ve svém životě větší prostor Bohu a máme možnost více poznat sami sebe. Vybízí nás k větší sebekázni, střídmosti, pokoře a ke skutkům lásky. ■

Milan Zicha

Lectio divina v naší farnosti

Na Rok Božího slova nás upozorňuje i brožurka Lectio divina na každý den, která je ke stažení na internetových stránkách naší farnosti. Obsahuje odkazy do Bible a krátké texty k rozjímání na 31 dnů měsíce, k tomu popis metody lectio divina a několik krátkých modliteb.

Co je lectio divina

V úvodu brožura obsahuje popis lectio divina.

1. **Čtení (lectio).** Vybraný úryvek Písma si opakovaně, pozorně čteme, abychom porozuměli, o čem text mluví.
2. **Rozjímání (meditatio).** Uvažujeme nad textem a hledáme odpovědi na otázku, co nám osobně říká tento text.
3. **Modlitba (oratio).** Obrátíme se přímo na Boha a v modlitbě mu předneseme to, co jsme pochopili.
4. **Kontemplace (contemplatio).** Přes čtení, meditaci a modlitbu se dostaneme k zvláštnímu zážitku Boží přítomnosti, ke kontemplaci. Setrváme v tichém pohledu na Krista, který se nám postupně během předchozích kroků vykreslil, vystoupil z textu, s nějakou jeho charakteristickou vlastností. Před zahájením lectio divina je doporučena modlitba k Duchu svatému, aby nás doprovázel během rozjímání nad Božím slovem, jehož je On autorem. Rovněž na závěr je vhodná děkonná modlitba.

Lectio divina a papež Benedikt XVI. Velkým propagátorem lectio divina byl papež Benedikt XVI. Brožura uvá-

dí výňatek z jeho Poselství mladým při příležitosti Světového dne mládeže v roce 2006: „Dobře ověřenou cestou, jak si prohloubit poznání Božího slova a okusit ho, je lectio divina, které představuje pravou a skutečnou duchovní cestu. Od lectio, které sestává z opakovaného přečtení si úryvku z Písma svatého a vyjmutí určitých základních bodů z něj, se přejde k meditatio. To je jakoby vnitřním zastavením se, při kterém se duše obrací k Bohu a usiluje se pochopit, co jeho slovo říká dnes nám. Potom následuje oratio, díky kterému setrváme v přímém rozhovoru s Bohem. A nakonec se dospěje ke contemplatio, pomáhajícímu udržet si pozorné srdce v přítomnosti Krista, jehož slovo je jako ‚lampa, která svítí v temném místě, dokud nesvitne den a nevezje ve vašich srdcích zornice‘ (2 Pt 1, 19). Čtení, studium a meditace Božího slova mají v životě zajistit trvalou věrnost Kristu a jeho učení.“

Jsem ochoten sloužit?

Ukázka z brožury Lectio divina na každý den

Lectio Sk 1, 12-26

Apoštolové se vrátili do Jeruzaléma spolu s Pannou Marií a s ostatními se modlili. Plnili, co jim Ježíš přikázal. Petr doporučil, aby doplnili počet apoštolů na dvanáct místo Jidáše, který "na Ježíše přivedl strážce, ačkoliv patřil do počtu nás Dvanácti a byl vyvolen ke stejné službě." (v. 17) Novým apoštolem se stává Matěj.

Když Pán Ježíš povolal apoštolů, povolal každého zvlášť, ale povolal je i proto, aby tvořili společenství. Každý v něm měl svou službu podle darů, které dostal. I Jidáš patřil do společenství apoštolů, měl také podíl na službě společenství. Matěj zaujal jeho místo.

Meditatio

Každý z nás má v životě poslání, které mu bylo svěřené. Ale stejně tak byl každý povolán do společenství, o které se má starat, které má budovat. Takže jde o dvojité poslání: sloužit si navzájem v rámci společenství a sloužit

jiným mimo společenství (spolu se společenstvím). Dnešní slovo má vést k zamyšlení, zda jsem otevřený a ochotný sloužit svým blízkým v společenství, v kterém se nacházím, zda si všímám svých nejbližších, zda nejsem ten, který jen očekává.

Jsem ochoten sloužit spolu se svými nejbližšími ostatním?

Oratio

Duchu svatý, otevři mi oči, ať vidím lidi kolem sebe, ty nejbližší. Učiň mě vnímavým k tomu, co potřebuji. Dej mi milost spolupatříčnosti a otevřenosti. Rozšiř moje srdce pro všechny, kteří potřebují moji pomoc. Odprošuji tě za každé zanedbané dobro, za každou situaci, kdy jsem se uzavřel do sebe, abych neviděl druhé.

Contemplatio

Ježíš, který slouží druhým ■

Výňatky z brožury připravil Pavel Ludvík

Zkušenost z čtení Písma pomocí metody Lectio divina

Jestliže těžké na stránkách Farního občasníku sdělit osobní duchovní zkušenost, proto se pokusím ji sdělit pomocí přirovnání.

Asi většina lidí má zkušenost s cestováním. Lidé jezdí po vlastech českých i po celém světě, fotí, natáčí, píšou blogy a průvodce na cesty. Těmito způsoby sdělují své zážitky, ale skutečné prožitky tímto způsobem předat nelze. V některých lidech se ale prostřednictvím sdílení zážitků vzbudí touha být na těch místech, vidět to na vlastní oči, okusit nové chutě a poznat charakteristické vůně. Prostě být tam.

Lectio divina je jedním z prostředků, prostřednictvím kterého můžeme (po nějakém čase praktikování) být s Bohem. Ne jen o něm a jeho činech číst, ale být skutečně s ním, nechat se oslovit jednou větou, slovem a slyšet ho v kontextu svého života. Nechte se pozvat na cestu za poznáním Boha. ■

Helena Miklová

Když čteme Písmo, hovoříme se samotným Bohem

Letošní rok je Rokem Bible, a tak jsme my křesťané povzbuzováni k soukromé četbě Písma. V kurzech Alfa byl tomuto tématu věnován celý jeden večer. Ale tohoto kurzu se zúčastnila jen hrstka místních, a tak o tomto spousta lidí nic neví.

Pan Orlita pořádá chvíle nad Bibli, kde také rozebírá texty z Písma. Otec Pavel Šupol se snaží pomocí příručky Lectio Divina přiblížit Písmo i těm, kdo jej vůbec nečtou, protože spouště věcí nerozumí, aby se naučili mu lépe porozumět a rozmlouvat s Bohem i doma v soukromí.

„Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh.“ (Jan 1, 1-2)

Pro pochopení je to jedna z nejdůležitějších vět. Ne každý ví a je schopen přijmout, že slovo Boží je živé, že čtení Písma je rozhovor s Bohem. Každý má v sobě kousek Boha a to v nesmrtelné duši.

Bible svatá není jen tak obyčejná kniha. Je to nejčtenější kniha na světě. Je v ní síla, moc, rada, poznání, láska, výtka, pokrm pro duši a vše potřebné pro náš život.

Nutností každého křesťana je naučit se rozumět, co mu Bůh v ten okamžik říká. Někdy je to jasné, jindy je to skryto, například v podobenství. Na svůj rozum se nesmíme spoléhat, protože moudrost je jen u Boha, a proto musíme prosit Boha o dar poznání. Jsme-li v tíživé situaci a nevíme kudy kam, je dobré otevřít Bibli jen tak náhodně a číst. Přijdou slova rady, útěchy a odpovědi na otázky.

Když se za někoho modlíme za obrácení, koho čeká třeba náročná

zkouška, nebo odpadá od víry, je třeba pomocí slov vyhlášovat Boží slovo (Žalm 1, 1-3). Jméno toho, za koho se modlíme, dosadíme do textu: „Blaze (např. Pepovi), který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který nesedává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. (Pepa) je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše co podnikne, se zdaří. Amen.“ Tak může Bůh konat v jeho životě.

Slovo Boží je také neskonale moc a síla. Stačí přesně citovat slova a odzbrojíte jakéhokoli nepřítele. Jsou popisovány případy, kdy lidé byli napadeni, např. misionáři zákeřným útočníkem a po vyslovení jen jediného slova ležel útočník bezmocně na zemi. Boží moc je v Bibli skrytá, jen ji najít.

Máme ve svých rukou poklad, jen ho neumíme dost využívat. V dobách totality se lidé odnaučili číst Bibli, někde jsou i dnes jsou lidé zabíjeni jen proto, že vlastní Bibli.

Vážme si toho, že můžeme toto živé Slovo, napsané pod Duchem svatým studovat, učit se a posouvat se duchovně výš. Mělo by to být automatické, že si každý ráno otevře knihu knih a pozdraví se tak s naším nebeským Otcem. Je to nejen slušnost, ale pro pravého křesťana i povinnost!

Využijme proto předkládané Lectio divina a naučme se lépe žít s naším Bohem. ■

Eva Procházková

Ekumena a Mariánský sloup

Rád bych se s Vámi zamyslel nad naším vztahem k lidem, kteří nepatří do naší katolické církve. Dovolím si dnes být hodně otevřený. Abych byl dobře pochopen, přijměte nejprve několik slov o mé cestě k Bohu.

Vyrůstal jsem s bratrem v milující rodině. Nebyli jsme pokřtěni, nechodili do kostela, nemodlili se. Vůbec jsem ale neměl pocit, že nám něco chybí. Mé setkání s vírou je spojené se seznámením s mojí ženou Radkou v osmnácti letech. Ona naopak ve velké věřící rodině žila. Začal můj dlouhý zápas o víru. Poločas zápasu proběhl ve dvaceti šesti letech. Uvěřil jsem, přijal křest a biřmování. Největší konverzi jsem ale prožil až ve čtyřiceti sedmi letech. Bylo to na akci zvané Iniciace, kterou věřící chlapi připravují každý rok podle myšlenek františkánského kněze Richarda Rohra. Tam jsem se s Kristem setkal, dal se mi poznat jako můj starší brácha. Proč tento úvod?

Dokážu se snadno vcítit do nevěřících lidí i lidí jiných vyznání, kteří nám katolíkům nerozumí. Velmi dobře vnímám, jak jsou naše bohoslužby pro nevěřící nesrozumitelné. A také s pochopením vnímám bratry a sestry jiných církví, jejich názory a výhrady a učím se je přijímat.

Před několika dny jsme prožívali týden modliteb za jednotu křesťanů. Aktivita jistě velmi potřebná. Do toho ke mně doléhají ozvěny boje o obnovení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Obojí mi nějak nejde dohromady. Zkusím to vysvětlit.

Máme v Otrokovicích chlapské společenství. Scházíme se každých čtrnáct dní pod kostelem. Neděláme mezi chlapy žádné rozdíly. Už mezi nás chodili evangelíci, adventisté, lidé tápající, i lidé hledající ve východních náboženstvích. Prostě jsme otevření.

A teď k tomu sloupu. Nebudu řešit historické souvislosti. Naši bratři a sestry z ji-

ných křesťanských církví proti obnově sloupu vystupují. Proč stavíme historické památky a místo toho se nevěnujeme budování mystického Těla Kristova. Proč se raději nevěnujeme Ježíšovu příkazu: Běžte do celého světa a hlásejte evangelium.

Vrátím se teď k rokům mého boje o víru. Co mi nejvíce pomohlo na cestě k víře? Nebyly to stavby, kostely ani sochy. Nebyly to účasti na mších, jejichž texty mi byly dlouhá léta těžké a nejasné.

Na cestě k víře mně nepomohly ani stavby, ani kostely, ani sochy, ani mše, ale lidé.

Byli to lidé. Byla to moje žena, která měla a má krásnou víru. Byla to setkání s věřícími lidmi, nádherné písně s kytarou. Byli to úžasní kněží, kteří mi pomáhali zbavovat se předsudků a zafixovaných pomluv a nepravd. A pak jsou to chvíle v přírodě, na horách, pod hvězdnou oblohou. Podle krásy a dokonalosti stvoření jsem poznával a poznávám Stvořitele.

Opravdu mi je líto toho, že věnujeme takové úsilí obnovení sloupu, zatímco naprostá většina dnešní společnosti vůbec netuší, o co jde.

Hoďně mne mrzí, že prezentujeme před většinovou společností spory mezi křesťanskými církvemi, a tak se stáváme nevěrohodnými. Jak nám mají nevěřící lidé uvěřit, že přinášíme radostnou zvěst, když se mezi sebou „handrkujeme“ o obnovu sloupu ze sedmnáctého století.

Přál bych si, aby lidé dnešní společnosti při setkáních s křesťany prožili něco z toho, co jsem prožíval já při svém zápasu o víru. Aby se setkali s lidmi otevřenými, radostnými, milujícími, odpouštějícími. Aby jim po takových setkáních zůstávala v srdci radost a kladli si otázky po Zdroji, ze kterého křesťané čerpají... ■

Petr Staněk

Aktuální přehled farních zpráv

Sbírky na opravu střechy kostela sv. Michaela

Celkové náklady na opravu střechy jsou 2 294 088 Kč. Při posledním vydání FOMU k 12.1. činila částka, kterou potřebujeme ještě na střechu vybrat 629 198 Kč. O měsíc později mohu napsat, že jsme tuto částku snížili na 532 748 Kč.

Sbírka činila 27 500 Kč, dary za víno a svíčky činily 13 500 Kč, dary od osob činily 46 000. V kasičce u sv. Vojtěcha bylo 8 950 Kč, u sv. Michaela 500 Kč. Děkuji všem za projevenou štědrost. ■

Pozvánka na víkendový kurz Filip

Mám radost z toho, že v Roce Bible se u nás uskuteční 28. - 29. 3. kurz Filip, který je inspirován příběhem ze Skutků apoštolů (Sk 8,26-39). Apoštol Filip je vedený Duchem svatým, aby přišel na místo, kudy bude projíždět etiopský dvořan. Bůh připravil toto setkání, aby tento muž, který si čte v Písmu, ale nerozumí tomu, co čte, uslyšel radostnou zvěst o Ježíši. To jej vede k tomu, aby na místě poprosil Filipa o křest.

Kurz je zaměřen na ohlášení základních pravd víry, vede k osobnímu přijetí či obnově vztahu s živým Kristem. Osobně jsem se mohl kurzu účastnit jako kaplan ve Zlíně, když byl pořádán pro birmovance v Březnici. Přijměte nejenom osobní pozvání, ale pozvěte i všechny hledající.

Svědectví z již proběhlých kurzů

Svědectví Mileny B.: Nejprve poděkování celému týmu: jako lektorka jsem obdivovala strukturu programu a propracovanost každé části, jakož i poddajnost vůči vedení Ducha svatého, bez něhož by celý den byl sice skvěle odvedeným, ovšem nikoli Božím dílem. A tento rozdíl byl velmi znát: působivost, hloubka a přesvědčivost, s jakou byla zasahována lidská srdce, i následné další účinky v našich životech jsou toho důkazem.

Já sama jsem pocítovala uzdravující působení a nadále je prožívám. Když jsem například v pondělí po kurzu dostala špat-

né a zraňující zprávy, nejprve se mě zmocnil strach, ale náš Pán mi dal zakusit, že je opravdu nablízku a že se mám na Něho ve všem spolehnout: naplnil mne totiž takovým nadpřirozeným pokojem, důvěrou a nadějí, že jsem se začala těšit na to, co nového pro mě a mé blízké má, a tedy že naplní motto kurzu: SETKÁNÍ, KTERÉ TI ZMĚNÍ ŽIVOT.

Velmi důležité pro moje životní směřování bylo mj. i Standovo svědectví o tom, jak se mu Bůh dal poznat. Je to pro mne velká naděje, že náš Pán zachrání ty, za jejichž obrácení a spásu se modlím, tak jako proměnil Standu, ateistu, v našeho oddaného bratra, a to podobně, jako změnil Saula z nepřítelů křesťanů na svého apoštola... Věřím, že právě tak promění životy těch, které díky Němu nosím v srdci.

Pavlovo velmi názorné vyučování o hříchu mi znovu potvrdilo Ježíšovo zaslíbení, že mě a nikoho z nás Ježíš v tom bahně nenechá a ze všeho nás vysvobodí – amen! Sláva a velké díky Pánu za rodinu – komunitu a všechno Jeho dobro!

Více svědectví najdete u pozvánky na kurz na farním webu. ■

Křty a pohřby za poslední období
Křty: Jakub Kropáč, Tomáš Hartman
Pohřby: Jiří Hradílek

Inspirace pro dobu postní aneb co lze dělat v pústu

Postní kapky

Farnost Dolní Němčí nabízí pastorační aktivitu pro období přípravy na Velikonoce s názvem „Postní kapky“. Jedná se o každodenní inspirace prostřednictvím mobilní aplikace, e-mailu, SMS nebo webových stránek, které mohou „osvěžit“ tvůj život.

Co vše zde najdeš?

- Evangelium a zamyšlení kardinála Tomáše Špidlíka
- Liturgická modlitba pro daný den
- Biblický citát s inspirativní myšlenkou
- O svátosti smíření
- Otázky ke zpytování svědomí

Více na www.postnikapky.cz

Věříme, že Ti tyto impulzy pomohou dobře prožít postní dobu a dobře se připravit na přijetí svátosti smíření před velikonočními svátky. Pro majitele mobilů s operačním systémem Android je možné si stáhnout aplikaci, stačí si ve vyhledávací napsat Postní kapky.

Forty For You – mladí píší mladým

Pro ty, které oslovila zamyšlení na každý den adventu aktualizované na texty Písma, které se ten den čtou v kostele, stejnou službu nabízejí slovenští saleziáni i pro dobu postní. Název těchto zamyšlení je Forty For You. Pokud máte zájem dostávat je emailem každý den, napište na email: faotrokovice@ado.cz

Autorem farních zpráv je P. Pavel Šupol, duchovní správce otrokovické farnosti.

Zapojte se do Postní almužny!

Chcete prožít letošní púst smysluplně, ale nevíte jak na to? Dobrou pomůckou může být Postní almužna. Odřekněte si něco, co můžete v tomto čase oželet, a uspořenou částku věnujte ve prospěch druhých. Ušetřená částka je vždy určena pro potřeby naší Charity. A pokud znáte ve svém okolí někoho, o kom víte, že by takou

Postní duchovní obnovy

Pro zájemce o nějakou postní duchovní obnovu se bude pravidelně objevovat v ohláškách a na farní vývěsce nabídka postních duchovních obnov. V naší farnosti se uskuteční 28. – 29. 3. víkendový kurz Filip.

Videoklipová křížová cesta

Mnohé videoklipy křesťanských kapel se pro mě staly taky silnými svým hudebním poselstvím i textem, že jsem se v době svých studií pokusil z nich poskládat 14 zastavení křížové cesty.

Od té doby každý rok vzniká jedno takové zamyšlení a dle reakcí tento způsob nad utrpením Krista zaujímá a pomáhá hlouběji proniknout do tajemství utrpení Krista napříč věkovými generacemi.

Zvu vás na společné prožití tohoto netradičního zpracování křížové cesty v neděli 8. 3. a v neděli 5. 4. od 16.00 do kostela sv. Vojtěcha.

Křížové cesty v našich kostelech

Doba postní s sebou nese spoustu aktivit, jak ji hlouběji prožít. Mezi již tradiční patří i modlitba křížových cest.

V Otrokovicích budou bývát křížové cesty již tradičně u sv. Vojtěcha každý pátek 30 minut před mší svatou, v neděli pak od 16.00 u sv. Michaela 1. 3., 15. 3., 29. 3. U sv. Vojtěcha 8. 3., 22. 3., 5. 4. V Kvítkovicích každou neděli v 15.00. ■

Pomáháme kněžím působícím v odlehlých farnostech

Milí farníci, chtěl bych vám poděkovat za ochotu pomoci kněžím, mým spolužákům, kteří žijí v pohraničí ve velmi chudých podmínkách. Když čtu jejich řádky o poměrech, ve kterých se jako kněží nasazují, tak mně přijde nesrovnatelné, co tady v Otrokovících máme za duchovní i materiální zázemí. S tím se opět vynořuje otázka, zda si toho vážíme a jsme ochotni přiložit ruku k dílu, když je potřeba některou službu či společenství udržet nebo něco nového rozvinout.

Když jsem odeslal první úmysly mší svatých o Jiřímu Filipci, který nám pak o sobě napsal, a stále přicházely další, tak mě hned napadl další spolužák, který se o své těžké situaci zmínil při našem ročníkovém setkání. A tak jsem taky jej poprosil, aby nám trochu představil svoji situaci, ať máte představu, koho podporujete dary na odsouzení mší svatých.

O. Pavel Šupol

Píše nám otec Štefan Brinda z farnosti Bojanov

Drazí přátelé, moc pěkně vás všechny zdravím. Jmenuji se Štefan Brinda a s vašim o. Pavlem jsme byli spolu v Teologickém konviktu v Olomouci.

Během své desetileté kněžské služby jsem se z různých důvodů stěhoval šestkrát. Nebylo to vždy jednoduché. Byl jsem ve farnostech, ze kterých jsem se stěhoval velice těžko. Ale byl jsem i ve farnosti, ze které jsem se po velice krátké době stěhoval jinam nesmírně rád. Stěhování je dobré alespoň k tomu, abych si řekl, co vlastně ze svých věcí doopravdy potřebuji a co můžu vyhodit. A ve skutečnosti toho nepotřebuji moc, ale těžko se zříkám „svých věcí“.

Momentálně působím ve farnostech Bojanov a Licibořice (viz internetové stránky www.farnostliciborice.wz.cz). Dohromady čítají 41 vesnic, osad i samot. Jsou to farnosti vesnického typu rozptýlené v Železných horách u Chrudimi. I když nejsou od sebe daleko, jsou to farnosti nesmírně rozdílné. Ale jsou stejné v tom, že v neděli na bohoslužbách je nás kolem 35 v létě, v zimě tak 15 a méně, během týdne ještě méně, anebo jsem v kostele na mši sám.

V jednom z kostelů, kam jezdím, se na bohoslužbě sejdeme průměrně 4. Takže když máte něco na kostele opravovat, kolik pak korunek vysbírají 4 lidé? Je úplně

jedno, kolik vás ve farnosti je, jestli málo anebo hodně. Ekonomické vstupy jsou stejné. Farní obvod je dost rozlehlý a jezdit za lidmi nebo na úřady musíte stejně každý den.

Původně mne o. biskup Vokál poslal na malinkou faru do Licibořic. V letních měsících to bylo fajn. Nábytek tam nebyl žádný. A tak spaní i sezení na zemi a jídlo z krabice namísto stolu mně nějak nevadilo. Ovšem od prvních zimních měsíců to bylo krušné. Topení tam nebylo, akorát malinkatá kamínka na dřevo v jedné místnosti. Proto jsem se rozhodl přestěhovat na faru do druhé farnosti, do Bojanova. Topení tam sice bylo, ale nefunkční. Nechal jsem ho opravit. Z velké fary obývám pouze dvě místnosti, které se „opravily“, ostatní jsou neobyvatelné.

Ale musím říct, že lidé jsou tady milí. V začátcích se mi sice vyhýbali, nemohl jsem je ani pozdravit a podat jim ruku, protože utíkali nebo přecházeli na jinou stranu silnice. Časem se to však hodně proměnilo.

Bylo by zde potřeba opravovat kostely a fary, ale zdá se mi důležitější budovat a opravovat společenství věřících. Ve zdejším kraji se musí proměnit povědomí o kněžích. Lidé mají představy, že farář jen

sedí na faře a čeká, pokud náhodou někdo nepřijde. A skutečně nikdo na faru nepřijde.

Věřícím připomínám, že nevdám, že nás je malinko, že faru a všechno kolem ní máme na spadnutí. Na co by mi byla opravená skvělá fara, kdyby tam nepřišel vůbec nikdo, s kým by se dal vypít v klidu např. čaj, popovídat atd. Faru se snažíme využít co nejvíc k setkáním různého druhu. A setkáváme se rádi. Máme tady i setkání maminek, ze kterých žádná do kostela nechodí a prozatím ani chodit neplánují. Učíme děti náboženství. Žádné z dětí také do kos-

tela nechodí a nechodí ani jejich rodiče. Některé děti nejsou ani pokřtěné. Máme mnoho kulturních akcí: koncerty v kostele, besedy, povídaní. Anebo jen jednoduše „popijeme čas“, jak já tomu říkám. A ledy pomalinku tají a prolamují se.

Drazí přátelé, děkuji vám za podporu. A to jak materiální, finanční, tak hlavně tu duchovní. Bůh mne neposlal do současných farností sklízet pastorační úspěchy, ale abych rozseval. Tak rozsevám, jak můžu. Buďte pozhnaní. ■

P. Štefan Brinda

Na léta v otrokovické farnosti se nedá zapomenout

Uplynulo 5 let, co jsem se odstěhovala z Otrokovic, tak jsem se rozhodla všem poslat pozdrav. Od té doby dosud pokračuji ve výuce náboženství, a to jak na farách, tak i v základních školách. Například ve farnostech Prusinovice, Kvasice, Rusava, Kašava, ale také až na Prostějovsku – v Plumlově, v Mostkovicích a v Krumšíně. V těchto farnostech jsem také vypomáhala s administrativními pracemi na faře. Tak se stalo, že po odchodu z Otrokovic jsem získala v církvi v podstatě mnohem širší pracovní uplatnění.

Protože mě práce s dětmi stále hodně baví, proto během prázdnin organizuji již pět let farní týdenní nebo víkendové pobyty pro děti, které jsem vyučovala a vyučuji náboženství. Po čtyři roky jsem zvolila pobyty na faře na Rusavě. Od loňského roku jsem pro pobyt s dětmi využila prostory na faře v Tlumačově. V mé nynější farnosti Prusinovice vyučuji náboženství již pět let. A jsem členkou pastorační rady. Pro děti připravuji májové pobožnosti nebo pobožnosti křížových cest. Dále pak adventní nebo postní aktivity. Zůstala jsem stále věrná i zpěvu, proto jsem ve farnosti také navštěvovala pěvecký chrámový sbor. Zde jsem ale účast před rokem přerušila a mám rozjednané členství v pěveckém sboru Moravští Madrigalisté z Kroměříže – po mém uzdravení po operaci.

Jinak se věnuji již pět let své další profesi – novinářské činnosti. To znamená, že píše články do regionálního týdeníku, a to konkrétně do rubrik zpravodajství, společnost nebo i sport. Svými články přispívám i do obecního Zpravodaje a také do dalších periodik. Věnuji se rovněž publikační činnosti a v této souvislosti pracuji v současnosti na vydání knihy. Žurnalistika, při které poznávám mnoho nových a zajímavých osobností z různých profesí, mě velmi baví a těší mě, když mají radost, že se o nich čtenáři dozví.

S některými otrokovickými farníky udržuji pravidelný kontakt dosud. Občas se scházíme, pokud mám cestu do Otrokovic, píšeme si, voláme si. Na otrokovické farníky moc ráda vzpomínám. V Otrokovicích jsem byla pokřtěná i birmovaná, pravidelně navštěvovala bohoslužby, vyučovala jsem sedm let náboženství, pomáhala při přípravě birmovanců, dvanáct let jsem byla členkou chrámového pěveckého sboru, věnovala se lektorské službě a pravidelně jsem přispívala do farního občasníku. A všechny tyto činnosti jsem vždy dělala s radostí. Na to všechno se opravdu zapomenout nedá. Otrokovickou farnost i otrokovické farníky nosím stále v srdci. A všechny moc pozdravuji.

Naděžda Fraisová

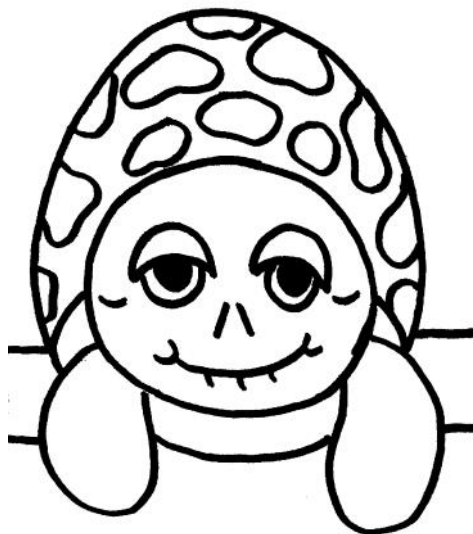
Rozhovor s želvou Loudalkou

Jistě jste v letošním roce v naší farnosti zaznamenali malý zelený přírůstek. Ano, mnozí z Vás už tuší, že jde o Loudalku. V jiných farnostech by se nejspíš podívali nad faktem, že pravidelným návštěvníkem našich mší je právě plyšová želva. Pro mnohé otrokovické děti je ovšem už nedílnou součástí nedělní (či páteční) návštěvy kostela, kdy společně s otcem Pavlem při kázání vypráví dětem o svých zážitcích.

Ale kde se tady Loudalka vlastně vzala? Jak se jí v Otrokovcích líbí? A co všechno už zažila? Protože jeden únorový týden strávila naše zelená přítelkyně právě u mě doma, měla jsem jedinečnou příležitost se jí na všechno zeptat...

Loudalko, jak ses vlastně do Otrokovic dostala? Kde jsi bydlela předtím?

No, to je dlouhý příběh. Maminka s tatínkem se seznámili, když byli oba pracovníci na cestě v Golfském proudu. Byla to láska na první pohled a za nějaké 4 měsíce jsem se jim na jedné havajské pláži vylíhla já.

Nebudu vám lhát – bylo to tam moc krásné! S rodiči jsme cestovali všude možné po světě a spoustu jsme toho poznali.

To muselo být zajímavé!

Jenže po nějaké době nás už přestalo bavit pořád se stěhovat z místa na místo. Bylo to dost únavné (i když my želvy to máme o to jednodušší, že si svůj pokojíček vozíme pořád s sebou na zádech) a bylo těžké hledat si pořád nové a nové kamarády. Tak se rodiče rozhodli, že se na nějaký čas usadíme. Dlouho jsme se nemohli dohodnout kde, tak vzal tatínek globus, roztočil ho a pak ukázal ploutvičkou na jedno místo – Otrokovice. A bylo rozhodnuto.

A jak ses dostala k nám do farnosti?

To bylo jednoduché! Odmala jsem s maminkou a tatínkem plavala každou neděli do kostela. Takže to, že budeme navštěvovat mše svaté i v našem novém domově, bylo jasné.

A dostala ses i do kázání s otcem Pavlem.

Tak k tomu jsem přišla docela náhodou. S maminkou jsme šly jednoho pondělního srpnového rána do Billy pro snídani, a protože stejný nápad měl i pan farář, potkali jsme se u rohlíků. Maminka pana faráře hned poznala (zrovna den předtím jsme byli na mši) a dali se spolu do řeči. A on vykládal, jak by rád nalákal děti na mše, aby je to bavilo, ale že vůbec neví, jak to udělat. No a maminka mu hned nabídla, že bych mu třeba mohla pomoci, že jsem taková upovídáná, a že když jsme tady noví, že si tak najdu líp kamarády. Tak jsem souhlasila a bylo to.

Jak to vlastně probíhá?

To je jednoduché. Každý týden bydlím u jednoho z mých kamarádů, kteří mě vždy v pátek a neděli přinesou s sebou na mši svatou. Tam trošku vypomůžu otci Pavlo-

vi, aby na to chudák nebyl sám. A jinak si vždycky užívám dobrodružství s daným kamarádem. Mám takový prima deníček, kam mi pomáhají zapsat, co jsem vlastně zažila a někteří mi tam lepi i fotky.

Nevadí rodičům, že jsi tak často pryč?

Nevadí. Oni dobře vědí, že je o mě moc pěkně postaráno. V každé rodině mám svoje místočko na spaní, židli u stolu a třeba na Vánoce u Rafajů jsem dostala jako dárek prima šálu! Jsou rádi, že mám tolik kamarádů, a říkají, že když tady teď budeme bydlet, musím to tady co nejlíp poznat. A já doma trávím hodně času. Třeba když jdou děti do školy (tam já ještě nemůžu), tak zajdu domů pozdravit.

Máš nějaké sourozence?

Mám mladšího brácha Rychlíka. Občas je to trochu otrava, protože mi dělá spoustu naschvůlů a někdy se i hádáme. Ale vždycky se zase usmíříme a dokážeme si spolu moc hezky hrát. Jeho oblíbená hra je na honěnou, ale to mě zase moc nebaví, protože vždycky vyhraje.

Líbí se ti tady u nás v Otrokovicích?

Moc! Je tady pořád co dělat! Hodně času trávím s dětmi v turistickém oddíle, protože pořádají hromadu akcí. Už jsem zažila

Misijní jarmark, Mikulášskou besídku, Živý betlém, Silvestrovský pochod, schůzky holek i kluků, Klub volného času nebo taky Tomáckou zábavu! Chodila jsem taky na Tříkrálovou sbírku a za odměnu si užila bruslení! Všechno je pro mě nové a moc mě baví to zkoušet.

A jaké je to bydlet v našich rodinách?

Jsem hrozně ráda, že mě všude berou jako součást rodiny. U Janotů a Šrubářů jsem se účastnila oslavy narozenin, Vaclovi mi každý večer četli na dobrou noc pohádku, Míša Stoklásek mě vzal s sebou do školky, Silvinka Čambalová mě nechala spát u sebe v postýlce, Fanda Zaoral mi ukázal, jak to chodí u jeho maminky v práci, a Filípek s Martínkem mě vzali s jejich rodinou na rozsvícení vánočního stroměčku. Amálka Zaoralová a Terežka Meravá mi každý den pořádaly soukromý koncert na flétnu, Fáta mě brala na procházky, Viki mě seznámila s jejich domácí ZOO, Reškovi mě vzali koleдовать... a takto bych mohla pokračovat do nekonečna! Jsem za tohle všechno moc vděčná a už se nemůžu dočkat dalších dobrodružství! ■

Za všechny zvědavce z otrokovické farnosti Loudalku vyzpovídala a ze želví řeči přeložila Kačka Šibravová

Ještě k jubileu Farního občasníku

Předpokládám, že všichni po mši s radostí sáhnete po novém výtisku Farního občasníku. Mně tato tiskovina velmi příjemně nedělní odpolední kávičku. Obvykle to přečtu skoro celé, zbytek večer. Vždy mě to naplní příjemným pocitem jakési sounáležitosti k naší farnosti a naší společné touhy přiblížit se k Bohu.

Vždycky mě velmi osloví občasná zamýšlení paní Čechové nebo Zlatuškové, ale i ostatních přispěvatelů. A nenechá mě klidnou ani dětský koutek a poetivě

luštím všechny křížovky a jiné hádanky, neboť každé přemýšlení prospívá našemu mozku i v 88 letech (a také bohužel někdy zjišťuji své mezery v křesťanských vědomostech). Ale především chci poděkovat Pavlu Ludvíkovi, kterého znám od dětství, za tu jeho obrovskou práci a odpovědnost s vydáváním našeho občasníku. Kéž jemu i ostatním František Saleský, patron novinářů, žehná i v další práci s naším občasníkem. ■

Marie Jandová

Ze života otrokovické farnosti

Proběhla XVI. TOMácká zábava

Jako již tradičně se letos konala na konci ledna TOMácká zábava. Letošním tématem bylo předávání filmových cen, respektive Zlatá Oskara 2020. Ceny se udělovaly celkem ve 4 kategoriích, a to: Romantický film, Dětský film, Tanec a Objev roku. Měli jsme možnost zhlédnout vždy dvojici nominovaných s jejich soutěžním úryvkem. Abychom na sebe jakožto organizátoři nebrali plnou zodpovědnost za to, kdo danou kategorii vyhraje, nechali jsme o vítězi každé kategorie hlasovat publikum. Diváci mohli pro svého favorita hlasovat tak, že udělali co největší hluk – dupali, tleskali, pískali, křičeli... Vždy šlo o těsné vítězství, protože všechny výkony byly naprosto dechberoucí, skvělé a zábavné.

Na konci oficiální části večera jsme se dostali k vyhlášení poslední kategorie – Objev roku. Objevem roku se mohl stát každý, kdo hodil svou nominaci do hlasovací urny. Nakonec jsme se jako organizátoři rozhodli distancovat i od tohoto rozhodnutí. Vítěze kategorie proto ze zlaté krabice vylosoval vzácný host večera – otec Pavel. Vítězem se stal Jé Bé. Pseudonym, který, jak jsme posléze zjistili, patřil Jirkovi Ballošovi.

Jirka neskrýval své překvapení a touhu nevyhrát danou kategorii, nicméně nakonec cenu převzal, poděkoval všem přítomným, otec Pavel mu dal křížek na čelo a oficiální část večera byla u konce.

V následující části se rozdávala tombola, kde bylo letos více než 120 cen! Každý, kdo měl šťastnou ruku při tahu losů, mohl o půlnoci přijít a vyzvednout si svoji cenu. Nakonec se rozebralo téměř všechno. Potom už následoval jen tanec za doprovodu Vaška a Vaška, tedy kapely, která nás provázela celou letošní TOMáckou zábavou.

Chtěli bychom moc poděkovat všem zúčastněným za neskutečnou podporu a pomoc při rozhodování o vítězech. Dále bychom chtěli poděkovat všem, kteří se zasloužili o zásobování, a také těm, kteří darovali něco do tomboly. V neposlední řadě bychom chtěli poděkovat Ádi Staňkové, která se postarala o skvělé papírové dekorace do fotokoutku.

Děkujeme, že jste přišli, a doufáme, že jste si to užili alespoň z poloviny tak jako my, protože my jsme se bavili královsky! ■

*Peťa Skalník & Kačka Šibravová
& Marťa Honzíkovi*

Ohlédnutí za pletením obvažů pro malomocné

Milí příznivci pletení pro malomocné, chtěla bych vás všechny informovat, co jsme pro nemocné ve vzdálené Africe a Indii společně udělali v roce 2019:

Celkem jsme nakoupili 110 cívek bavlny za 5.500 Kč. Z toho jste, milé pletařky, upletly 1.107 ks obvažů. Panu Výletovi jsme na odvoz obvažů a na dopravu spojenou s odesláním do uvedených destinací přispěli 2.100 Kč. Od roku 2006 jste upletly 14.063 ks obvažů. Příspěvek na dopravu celkem činí 35.080 Kč.

Děkují všem pletařkám za neúnavnou práci pro nemocné a dárcům za finanční

dary, z kterých nakupujeme přízi a přispíváme na odvoz obvažů.

Děkuji paní Knapkové za dlouholetou obětavou práci spojenou se starostí o dostatečné množství bavlny na pletení a s odvozem obvažů.

Děkujeme všem farníkům za finanční pomoc a modlitby, které obětují na tento úmysl.

Pane, děkujeme ti, že všem dáváš sílu, aby se mohli podílet na tomto díle lásky.

Všem upřímně přeji v roce 2020 hodně zdraví a Božího požehnání. ■

Marie Šmiková

Víkendovka ve znamení zpěvu

Jak jste si jistě všimli, každou neděli vám na jedné ze mší zpívá schola. Už spolu zpíváme a hrajeme nějaký ten pátek, takže víme dobře, jak se které písničky zpívají, kdo bude zpívat sólo, komu jdou druhé hlasy a podobně. Nicméně po vánoční kytarovce jsme dostali nabídku, která se neodmítá. Danča Kořenková nabídla svoji chatu ve Vrběticích právě naší schole jako „zkouškovou místnost“ na jeden víkend. Po všeobecném nadšení z tohoto nápadu se bleskurychle dohodl termín, sepsal plán, rozdělily úkoly a mohlo se vyrazit.

Vše vypuklo v pátek 7. 2. 2020 ve večerních hodinách, kdy jsme se všichni sešli na chalupě. Dohromady nás bylo 16. Naším cílem bylo zazpívat si co nejvíce písniček z našich zpěvníků a popřemýšlet nad jejich úpravami či vylepšeními. Práce nám šla už v pátek dobře od ruky a skoro každý si zkusil zazpívat sólo. Sympaťák, já a Danča jsme hráli na kytary, Anička s Bětkou na klávesy, Verča Š. na housle, Marťa, Strom a další na cajon [kachon]. Po ukončení zkoušky v nočních hodinách jsme si na dobrou noc pustili film a potom se všichni odebrali do postelí.

Sobota byla pro všechny náročná. Od rána jsme zkoušeli, zpívali, hráli, tvořili. Anička představila nové „Věřím“, které se nám všem moc líbilo, a soustředili jsme se hlavně na to, abychom se naučili melodii a sladili nástroje se zpěváky. Mimoto jsme samozřejmě i dál zkoušeli klasické „svaté“ písničky. Po vydatném obědě jsme se rozhodli, vzhledem k počasí, že vyrazíme na krátkou procházku. Provětrali jsme hlavičky a šli zase zkoušet. Dokonce k nám přibýly také holky z Vrbětic, které zpívají v tamějším kostele. Domluvili jsme se, že nedělní mši svatou odzpíváme dohromady i s nimi a dětmi z Vrbětic.

V neděli nás tedy čekaly dvě mše. Ranní, kterou jsme odzpívali čistě my z Otrokovic, a hrubá, kterou jsme zvládli s pomocí malých i větších pomocníků

z Vrbětic. Otec František byl usměvavý po obou mších a moc chválil náš výkon, z čehož jsme usoudili, že se víkendové snažení povedlo. Snad tuto pozitivní náladu a novou mízu přivezeme i do Otrokovic.

Nic z toho by nevzniklo, kdyby nebylo nápadu Danči Kořenkové, která se o nás celý víkend královsky starala, výborně nám vařila a dbala, aby nám nic nechybělo. ■

Peťa Skalník

Ze života turistických oddílů

- Večer 25. ledna se na otrokovické sokolovně během Tomácké zábavy udělovaly filmové ceny. Kromě hudby, tance, jídla, pití a tomboly byly součástí večera i zahajovací polonéza a scénky (neboli ukázkový z jednotlivých nominovaných filmů).
- O pololetních prázdninách 31. ledna se kluci ministranti vypravili do Velkého Ořehova na tradiční ministrantský turnaj ve florbale. Starší kluci se umístili na druhém místě a mladší skončili na třetím.
- Víkend 7. – 9. 2. se pro některé z nás nesl ve znamení hudby. My, co pravidelně hrajeme na rytmických mších, jsme se vypravili do Vrbětic, kde jsme si nejen zazpívali staré známé písničky, ale i natrénovali něco nového.
- V sobotu 15. 2. vyjela Prvopáteční schola do Věsky. Večer jsme v nedalekém Spálově zahráli na Večeru chval, ale kromě hudby jsme si i popovídali a užili společně strávený čas. ■

Charita Otrokovice informuje

Samaritán poradí s dluhy – nový projekt Charity

Již 10. rokem funguje v Otrokovicích sociální služba Dluhové poradenství Samaritán. Za tuto poměrně dlouhou dobu dokázali pracovníci poradny pomoci dlouhému zástupu lidí. Během této doby byli svědky mnoha lidských příběhů, v nichž se původně zoufalá situace podařila postupně změnit na naději v důstojný život bez dluhů.

Od 1. ledna 2020 realizuje Charita Otrokovice nový projekt s názvem Samaritán poradí s dluhy. „Službu nejčastěji využívají lidé, kteří si půjčili peníze a nejsou schopni splácet tyto půjčky. Často se dostávají do exekucí a tímto se zhoršuje jejich celková životní úroveň. Díky zkušenostem z více jak deseti let poskytování služby jsme schopni lidem poradit, jak dál. Navíc máme akreditaci u Ministerstva spravedlnosti a můžeme tak podávat návrhy na povolení oddlužení,“ uvedla sociální pracovnice služby Jitka Švajdová.

Došlo také k rozšíření služby o jeden úvazek sociálního pracovníka v kanceláři ve Zlíně. „Klienti navíc budou mít k dispozici právní služby zdarma. V rámci projektu také proběhne několik setkání zaměřených na spolupráci odborníků na dluhovou problematiku ve Zlíně a okolí,“ doplnil Tomáš Bernatík, metodik projektu.

Že ne každý dlužník si za své neštěstí může sám, dokresluje i následující příklad pana Pavla.

Pan Pavel, muž středního věku, si půjčil na rekonstrukci družstevního bytu, ve kterém s manželkou bydleli. Po několika letech se však rozvedli a k rodinným potížím se přidaly i vleklé zdravotní potíže, kvůli nimž musel opustit své zaměstnání, a nakonec skončil v invalidním důchodu třetího stupně. Kvůli propadu příjmu nebyl Pavel schopen splácet původní půjčku, což řešil půjčkou novou. Dluhová spirála ho zcela pohltila a nastoupilo exekuční vymáhání jeho dluhů. Pavlovi byly prováděny srážky z jeho invalidního důchodu, neboť jiný příjem neměl, a on tak žil na pokraji chudoby, bez reálného výhledu na splacení svých dluhů.

Nakonec se rozhodl obrátit na Dluhové poradenství Samaritán a po konzultaci s pracovníkem poradny se rozhodl vstoupit do oddlužení. Pracovník služby Pavlovi sepsal na základě dodaných dokumentů návrh na povolení oddlužení, který byl soudem akceptován, a oddlužení bylo povoleno. Jelikož je dlužník invalidním důchodcem 3. stupně, je podle zákona brán jako osoba zvláště zranitelná a délka jeho oddlužení je tak zkrácena z 5 let jen na 3 roky. Dlužník nyní sice stále žije na pokraji chudoby, neboť je mu stále sráženo z jeho invalidního důchodu, ale před sebou má naději na život bez dluhů po úspěšném absolvování procesu oddlužení. ■

Mgr. Milan Sedlář, sociální pracovník

Charitní pečovatelská služba hledá posilu

Charitní pečovatelská služba Otrokovice přijme novou kolegyni na občasnou výpomoc. Jedná se o práci v domácnostech našich uživatelů, např. osobní hygiena, příprava a podání jídla, nákupy, drobný úklid. Požadujeme spolehlivost, příjemné vystupování a dobrý vztah k seniorům. V této službě si jistě každý najde něco hezkého a příjemného, zejména vděčnost těch, kteří tuto pomoc velmi potřebují. Bližší informace najdete ve vývěskách Charity, na tel. 739 139 323 nebo osobně v kanceláři na Charitním domově. ■

Jana Šuranská, vedoucí CHPS

Nový domov získal nové prostory pro svou činnost

Jednou ze služeb Charity Otrokovice je azylový dům Nový Domov Otrokovice, který pomáhá rodinám s dětmi, samotným matkám s dětmi a ženám bez střechy nad hlavou. Od února letošního roku má služba další prostory, kde pomáhá, a to neda- leko současné budovy služby.

„Jedná se o byt v běžné domovní zá- stavbě. Zde budou službu využívat naši klienti, kteří aktivně řeší svou situaci. Sou- časný azylový dům je malý a nestíháme uspokojit žadatele o službu. V minulém ro- ce jsme jich museli odmítnout více jak 40,“ uvedla vedoucí služby Veronika Halasová.

Nový Domov má také svého patrona. Stala se jím firma Pipelife. Všichni zaměst- nanci této firmy již tradičně, v rámci vá- nočního večírku, přispěli na vybavení služby. Tentokrát byly finanční i hmotné dary použity na vybavení nových prostor. A Pipelife v tom nebyl sám. „Bylo třeba vymalovat, vyměnit některé zásuvky, vy- pínače, vodovodní baterie a samozřejmě se musely prostory vybavit základními věc-

mi,“ vyjmenovává Vladana Trvajová, fun- draiserka Charity Otrokovice. „To všechno bychom nezvládli bez našich podporovate- lů, které okolo sebe máme. Věci na malová- ní nám poskytl pan Hašpica – Dům barev Napajedla a pan Salač z Otrokovic. Elektro materiál nám darovala firma Elmo Elektro, vodovodní baterie máme od Gingeru a montáž zajistil pan Radovan Paták – Plum- ber Otrokovice,“ dodává Vladana Trvajová.

„Snahou naší služby je, aby se klienti osamostatnili. Často k nám přijdou jen s ige- litkou s pár základními věcmi. Jsme rádi, že jim můžeme poskytnout zázemí, aby měli o starost méně. Od dalších prostor si slibu- jeme, že se naši klienti naučí být více zod- povědní za chod a provoz domácnosti. Prostředí by mělo být ještě více rodinné, prostě takové, jak jsme my ostatní zvyklí. Na poskytování služby se nic nemění, po- moc sociálních pracovníků a podmínky služby jsou zde stejné,“ doplnila Veronika Halasová. ■

Vladana Trvajová, fundraiser

Hledáme nového řidiče i zájemce o dopravu na bohoslužby

Charita Otrokovice spoustu let nabízí službu dopravy seniorů na nedělní mše svaté. Za tu dobu se vystřídal mnoho ochotných řidičů, dobrovolníků z řad našich farníků. Moc bychom uvítali jednoho nového pomocníka/pomocnici pro zajiště- ní této služby, konkrétně se jedná o rozvoz na ranní mši v 7:30. Služba na každého ři- diče připadne 1x za 10 týdnů. Najde se ně- kdo? Pokud máte zájem, kontaktujte pro- sím pastoračního asistenta Charity Jana Žalčíka, tel. 734 684 878.

Současně také nabízíme dovoz i novým zájemcům z řad farníků, pro něž je již ob- tížné se na mši svatou dostat. Opět se jed- ná o nedělní ranní mši v 7:30, stále máme v autě volná místa. Pokud o někom takov- ém ve svém okolí víte, zkuste jej oslovit a dát nám vědět na výše uvedený kontakt. Nebojme se společně pomoci těm, kdo stá- le stojí o to být aktivní součástí našeho far- ního společenství a nabídneme jim tuto možnost. ■

Jan Žalčík, pastorační asistent

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Martina Fabriková. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: Danča Kořenková. Uzávěrka dalšího čísla: 29. 3. 2020. Vydání dalšího čísla: 12. 4. 2020.

Adam a Eva v ráji – najdeš 10 rozdílů?

